

EDITURA PARALELA 45

frontiere
de
comunicaj

Redactare: Ilinca Mare
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASLETT, ADAM

Gândește-te că nu mai sunt / Adam Haslett ; trad. din lb. engleză

și note de Alexandra Turcu. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3193-0

I. Turcu, Alexandra (trad. ; note)

821.111

Imagine Me Gone

Adam Haslett

Copyright © 2016 by Adam Haslett

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

ADAM

HASLETT

Gândește-te
că nu mai sunt

Traducere din limba engleză și note de
Alexandra Turcu

Editura Paralela 45

Alec

Când am ieșit din cabană, albul m-a orbit. Curtea acoperită de zăpadă strălucea sub soarele arzător. Din furțurii ce căpțuseau marginile acoperișului picurau stropi de apă. Brazilii, care stătuseră nemișcați și negri pe cerul cenușiu, au revenit acum la viață, umezi și verzi în lumina proaspătă. Urmele lăsate de mine și de Michael pe aleea înzăpezită se topeau în cercuri și scoteau la iveală lespedea de piatră de dedesubt. Pentru prima dată de când am sosit, am zărit pietrișul sub urmele de cauciuc din parcare. A fost frig bocnă săptămâni la rând, dar odată cu venirea lunii decembrie, vremea s-a îmblânzit. Nu știam sigur ce zi era sau cât era ceasul, atâta doar că trebuia să fi trecut deja de mult de amiază.

Pe partea cealaltă a drumului stătea camionul tânărului pescar de homari. O apă maro se prelingea din noroiul înghețat pe șasiu. Sub un morman de zăpadă topită, se vedea prelata roșie care învelea grămada de lemne tăiate. În capătul pantei, pe acoperișul căsuței lui albe, fumul se ridica din șemineu în albastrul limpede al cerului.

Trebuia să o sun pe soră-mea. Trebuia să îi spun ce s-a întâmplat. Trecuseră deja ore întregi și încă nu vorbisem cu nimeni.

Am început să merg înspre sat. Am trecut de cabanele de vară, închise acum, și de casele cuplurilor de pensionari, cu balcoanele acoperite cu sticlă și luminile aprinse toată ziua în spatele draperiilor de creton. Plimbarea în frig a fost tăcută. Dar acum

auzeam pârâul coborând în pădure și pe sub drum, revărsându-se pe plaja stâncoasă. Auzeam cârâitul pescărușilor și chiar și susurul apei de la poalele nămeților, fiecare pârâiaș spălând câte o fâșie de sare uscată de pe pavaj.

Voiam să aud vocea lui Seth. Voiam să îl aud povestindu-mi despre cum și-a petrecut ziua sau pur și simplu despre ce a mâncat la micul dejun, vorbindu-mi despre planurile pe care le făcea pentru noi doi pentru când aveam să mă întorc. Apoi i-aș fi putut spune că totul o să fie bine, că o să fim împreună mereu. Dar, în același timp, nu reușeam să mă adun să îl sun.

De îndată ce o spuneam cu voce tare, devenea adevărat.

Am mers mai departe, cu geaca deschisă, fără căciulă sau mănuși, aproape încălzit de soare. În San Francisco, soră-mea era probabil în autobuz, în drum spre cabinet, dacă nu cumva ajunsese deja. Mama era probabil cu treburi în oraș sau lua prânzul cu o prietenă ori poate pur și simplu se plimba afară, pe vremea asta frumoasă, făcându-și tot felul de gânduri și îngrijorându-se pentru mine și Michael, aici în Maine, și întrebându-se cât să mai aștepte până să ne sune din nou.

La intersecția cu strada principală care ducea către sat, am dat peste vechea biserică baptistă. Vitraliile dreptunghiulare din navă străluceau în nuanțe roșii și oranj, ca și cum ar fi fost luminate din interior. Era aproape dureros să privești șindrila albă a clopotniței în contrast cu splendoarea cerului. M-am întrebat dacă pescarul și soția lui veneau aici. Sau dacă el, copil fiind, venea aici cu tatăl sau cu bunicul lui – sau dacă mergea vreodată la biserică.

Sunetul pe care l-a făcut atunci, tăind lemne pentru foc în curte, l-a călcat pe nervi pe Michael. Ritmul acela sacadat al spin-tecării. L-a făcut să se ridice de pe canapea și să meargă până la fereastra din sufragerie, de unde l-a urmărit bombănind și înjurând.

De ce nu putea să facă din nou asta sunetul acela? m-am întrebat, visând cu ochii deschiși, în starea aceea ireală, singurul

care știa ce se întâmplase. De ce nu putea sunetul acela să îl mai convoace o dată pe Michael? Să îl sâcâie, să îi zgârie timpanele. De ce nu? Ce fel de persoană aș fi fost dacă nici măcar nu aș fi încercat să-l chem înapoi?

M-am întors și-am început să mă grăbesc în direcția din care venisem, pe bucata de drum care ducea către plajă, apoi în sus pe mica pantă, condus de șansa de a lua ziua de la capăt.

La început am crezut că îmi juca mintea feste, când m-am întors și l-am văzut pe pescar – era doar cu vreo doi ani mai tânăr decât mine – coborând în curtea din fața casei în jacheta lui Carhartt și cu șapca pe cap. Am început să alerg spre el, gândindu-mă că avea să se evapore dacă nu ajungeam la timp. Dar a oprit brusc la câțiva metri de parcare din curte și m-a privit apropiindu-mă de camion. Când am ajuns la el, m-am sprijinit cu mâna de portbagaj, trăgându-mi sufletul.

De o lună de când eram acolo, nici eu, nici Michael nu am vorbit niciodată cu el.

Am stat așa o clipă, față în față. Brațele îi atârnavă pe lângă corp. Înmărmurit, chipul lui bărbos arăta straniu.

— Cu ce pot să te ajut? m-a întrebat pe un ton circumspect, care făcea întrebarea să sune ca un soi de amenințare.

Mi-am întors capul, arătând înspre cabană.

— Locuiesc acolo.

— Da, a spus. V-am văzut pe amândoi.

Vino mai aproape, am vrut să-i spun. Aveam nevoie să vină suficient de aproape cât să-l pot lovi. Sau cât să mă prăbușesc în brațele lui.

— S-a întâmplat ceva, am zis pentru prima dată cu voce tare. E vorba de fratele meu.

Mai aproape. Te rog, vino mai aproape. Dar nu a venit, a stat pe loc, mijindu-și ochii, nesigur de el și de mine.

Michael

Bună ziua. Ați sunat la doctorul Walter Benjamin. Momentan nu sunt la cabinet. Dacă sunteți unul dintre pacienții mei, vă rog să vă lăsați numele, un mesaj succint și numărul de telefon, chiar dacă presupuneți că îl am deja, dat fiind că s-ar putea să nu fie la îndemână. Voi reveni cu un telefon cât mai curând posibil. Vă rog să nu uitați că nu sunt la cabinet vinerea, sâmbăta, luna, marțea, miercuri și joia și că orice mesaj vocal lăsat în aceste zile va primi un răspuns luna următoare.

Dacă este o urgență și ați plecat din greșală în vacanță cu fratele dumneavoastră mai mic, în speranța că veți reuși în sfârșit să vă distrageți de la imaginile pe care le-ați contemplat obsesiv toată viața, dar în schimb ați descoperit că o furtună suflând dinspre paradis vi s-a prins între aripi, astfel încât tot ce mai puteți vedea e mormanul crescând al ruinelor trecutului, o singură, mare catastrofă, fără viitor, atunci vă rog să închideți și să o contactați pe asistenta mea.

În cele din urmă, dacă acest apel vizează o nouă prescripție de care aveți nevoie ca să supraviețuiți și sunteți îngrijorat că cererea dumneavoastră nu va ajunge la mine în timp util și pare că toate cuvintele pe care urmează să le roștiți în fața acestui

gândește-te că nu mai sunt

robot telefonic vor fi ultimele pe care le veți rosti vreodată, atunci vă rog să știți că ați încercat într-adevăr din răspuțeri și că v-ați iubit familia atâť cât v-a stat în puțință.

EDITURA PARALELA 45

Cuprins

Alec / 9

Michael / 12

I

Margaret / 17

Celia / 39

Margaret / 44

Celia / 53

Michael / 62

Alec / 79

John / 84

II

Michael / 121

Celia / 169

Alec / 185

Margaret / 194

Celia / 208

Michael / 226

III

Alec / 239

Michael / 267

Margaret / 284

Celia / 298

Michael / 311

Alec / 317

Celia / 349

Alec / 354

Margaret / 362

EDITURA PARALELA 45